

พฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

Food Consumption Behavior of Tourists Visiting Phuket

ชนิสรา เย็นใจ¹ ลลิตตา ทอดทึง² กายกิริติ ธรรมชาติ³ จันทราภรณ์ พัฒกอ⁴ ชิดชนก อนันตมงคลกุล⁵

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

¹ อีเมล s6312226108@pkru.ac.th

² อีเมล s6312226123@pkru.ac.th

³ อีเมล s6312226102@pkru.ac.th

⁴ อีเมล s6312226104@pkru.ac.th

⁵ อีเมล chidchanok.a@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

จุดประสงค์ของการวิจัยเรื่องนี้ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้ระเบียบวิธีการศึกษาการวิจัยเชิงปริมาณในการดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควต้า โดยกำหนดให้มีการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ แต่ละกลุ่มใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามจำนวน 252 ชุดได้ถูกนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นชาวไทยจำนวน 118 คนและเป็นผู้ต่างชาติ จำนวน 134 คน มีวัตถุประสงค์ของการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวส่วนมากเดินทางมาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด นักท่องเที่ยวกว่าครึ่งที่ตอบแบบสอบถามเป็นนักท่องเที่ยวแบบเที่ยวเช้า ส่วนใหญ่เดินทางมากับเพื่อน หรือครอบครัว ส่วนใหญ่เลือกรับประทานอาหารไทยทั่วไป รองลงมา คือ อาหารทะเล ประเภทของร้านอาหารที่นักท่องเที่ยวใช้บริการมากที่สุด คือ ร้านอาหารริมทาง โดยเลือกร้านอาหารตามความนิยมของคนในพื้นที่ และสั่งคอมออนไลน์มากที่สุด โดยผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาเลือกบริโภคอาหารจากประเด็นอัตลักษณ์ของอาหาร และคุณภาพอาหารมากที่สุด

หน่วยงานภาครัฐและผู้ประกอบการด้านอาหารสามารถนำผลวิจัยนี้ไปกำหนดนโยบายและวางแผนการจัดธุรกิจอาหารได้

คำสำคัญ: การบริโภคอาหาร พฤติกรรมนักท่องเที่ยว ภูเก็ต

Abstract

The purpose of this research is to seek an understanding of food consumption behavior of tourist in Phuket. A quantitative research approach is adopted. The research samples are tourists, both local and international tourists in Phuket. The quota sampling method and the convenience sampling method. A questionnaire is a research instrument and is distributed online. 252 usable cases are returned and utilized for a descriptive statistical analysis. It was found 118 local Thai tourists and 134 international tourists responded to the questionnaires. The key purpose of their trips is relaxation and more than half of the respondents are return tourists. Most of them take a trip with friends or family. Most of the respondents choose typical Thai food, followed by seafood. The most popular type of restaurant is food stalls. The restaurant selection

criteria is based on local popularity and reviews from social media. The respondents choose their meals from its aspects of unique food identity and quality of food.

Tourism policy makers and food business owner are able to adopt this research finding for their business.

Keyword: Food consumption, Tourist behavior, Phuket

1. บทนำ

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งในประเทศไทยที่เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยกำหนดเป้าหมายของการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 - 2570 ให้เป็น “ศูนย์กลางการท่องเที่ยว การศึกษา นวัตกรรมบริการในระดับมาตรฐานนานาชาติและการพัฒนาที่ยั่งยืน” (สำนักงานจังหวัดภูเก็ต, 2565) หนึ่งในจุดเน้นของแผนพัฒนาจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. 2566 - 2570 คือ การสร้างมูลค่าเพิ่มจากการเป็นเมืองสร้างสรรค์ทางอาหารของโลก ดังนั้น รูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อความสนใจพิเศษที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาและศักยภาพของจังหวัดภูเก็ตรูปแบบหนึ่ง คือ การท่องเที่ยวเชิงอาหาร

จังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพในการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อความสนใจพิเศษรูปแบบนี้ โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558 จังหวัดภูเก็ตได้รับรางวัลเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโก (Phuket : City of Gastronomy) ซึ่งเป็นรางวัลความสร้างสรรค์ทางด้านอาหารที่ ยูเนสโกมอบให้กับเมืองทั่วโลก ซึ่งจังหวัดภูเก็ตเป็นหนึ่งใน 36 เมืองที่ได้รับการคัดเลือก และยังเป็นเมืองแรกในภูมิภาคอาเซียนที่ได้รับรางวัลดังกล่าว จังหวัดภูเก็ตมีจุดเด่นด้านวิทยาการอาหารที่เน้นความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมอาหารที่เกิดจากพหุสังคมซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างสังคมไทย สังคมจีนและชุมชนมุสลิมอีกทั้งอาหารภูเก็ตเป็นองค์ประกอบสำคัญในทุกเทศกาล พิธีการ ความเชื่อ วิถีชีวิตในครอบครัว รวมถึงเป็นอาหารที่มีอัตลักษณ์หาทานที่อื่นไม่ได้ มีสูตรลับเฉพาะที่ถ่ายทอดผ่านสมาชิกในครอบครัว และหลายอย่างเป็นวัตถุดิบที่มีเฉพาะในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ตัวอย่างของอาหารภูเก็ต เช่น หมูฮ้อง แกงปู หมี่หุ่น บ๊ะจ่าง น้ำพริกกุ้งเสียบ และ สับปะรดภูเก็ต เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเคยรับประทานอาหารพื้นเมืองภูเก็ต โดยเฉพาะอาหารทะเล ภูเก็ต (ชิดชนก อนันตมงคลกุล และ นิตติพงษ์ ทนน้ำ, 2564)

อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันมีความต้องการที่ซับซ้อนขึ้นในด้านของการบริโภคมากขึ้น อีกทั้งนักท่องเที่ยวมีการใช้สังคมเครือข่ายออนไลน์และแอปพลิเคชันทางการท่องเที่ยวในการวางแผนการท่องเที่ยวมากขึ้น ส่งผลให้พฤติกรรมนักท่องเที่ยวมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เข้าใจความแตกต่างของนักท่องเที่ยวและสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาได้ (Srihammasak, 2019) นอกจากนี้ พฤติกรรมนักท่องเที่ยวในสภาวะปกติใหม่หลังสถานการณ์โควิด-19 คำนึงถึงความปลอดภัยด้านสุขอนามัยเป็นอันดับแรก ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเลือกบริโภคอาหารในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว ดังนั้น การศึกษาพฤติกรรมบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวจะเป็นข้อมูลสำคัญต่อการวางแผนการจัดการธุรกิจร้านอาหารและเครื่องดื่มในสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคและกลุ่มเป้าหมายของธุรกิจ

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาพฤติกรรมบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

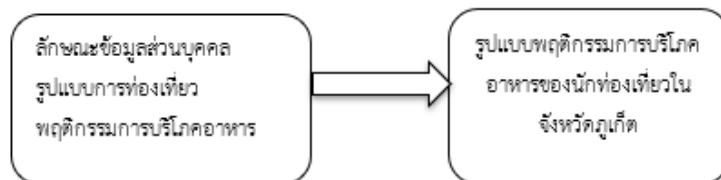
3. แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

แนวคิดทฤษฎีของการวิจัยครั้งนี้ เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า นักวิชาการในกลุ่มอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้มีการศึกษาเรื่องดังกล่าวอย่างแพร่หลาย โดยนักวิชาการกลุ่มแรกเน้นการศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวตลาดหลัก ซึ่งหมายรวมถึงนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เช่น ตลาดนักท่องเที่ยวจีน ตลาดนักท่องเที่ยวออสเตรเลียโอเชียเนีย และนักท่องเที่ยวอินเดีย เป็นต้น (นิมิต ชูนัน และ ภัทรินทร์ มรรคา, 2559, วชิรินทร์ เกิดทรัพย์, 2561, Anantamongkolkul, 2022) เช่น พฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มโอเชียเนียในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยวชิรินทร์ เกิดทรัพย์ (2561) พบว่า ระยะเวลาในการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มโอเชียเนียมีระยะเวลาประมาณ 1-2 สัปดาห์ และนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการที่จะกลับมาเที่ยวซ้ำ โดยรวมแล้วนิยมมาท่องเที่ยวเป็นครอบครัวเพื่อมาพักผ่อนหย่อนใจและเน้นการท่องเที่ยวในรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติเป็นหลัก ล่าสุด งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอินเดีย มีข้อค้นพบว่า นักท่องเที่ยวชาวอินเดียจะมีความต้องการพิเศษเกี่ยวกับการบริโภคอาหาร ซึ่งนักท่องเที่ยวตลาดอินเดียเน้นการบริโภคอาหารมังสวิรัต และอาหารอินเดียเป็นหลัก (Anantamongkolkul, 2020)

นอกจากนี้ นักวิจัยบางกลุ่มเน้นการศึกษาเรื่องพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเพื่อความสนใจพิเศษ เช่น พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจังหวัด เช่น ชิดชนก อนันตมงคล และกัญญาพัชร พัฒนาโกคินสกุล (2562) พบว่า นักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ส่วนหนึ่งเนื่องจากวัฒนธรรมอาหารพื้นเมือง วัฒนธรรมการกินอาหาร และประเพณีหรือเทศกาลต่าง ๆ ที่เป็นเอกลักษณ์ดั้งเดิมที่โดดเด่นของจังหวัดภูเก็ต

นักวิจัยบางกลุ่มได้เน้นการศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เช่น นิมิต ชูนัน และ บงกชรัตน์ เปี่ยมสิริภม (2563) ค้นพบแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการบริโภคอาหารท้องถิ่นริมทางในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการส่วนบุคคล คุณลักษณะทางประสาทสัมผัส และความหลากหลายของอาหารมีอิทธิพลทางตรงต่อความพึงพอใจ นอกจากนี้ความหลากหลายของอาหารและราคา มีอิทธิพลทางตรงต่อความภักดีลูกค้า นอกจากนี้ ชิดชนก อนันตมงคล และนิติพงษ์ ทนน้ำ (2564) พบว่า ประเด็นในการเลือกบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับรสชาติ ความสะอาด คุณภาพและความสดใหม่ของวัตถุดิบเป็นสำคัญ อาหารทะเลเป็นประเภทของอาหารพื้นเมืองที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมากที่สุด โดยอัตลักษณ์ของอาหาร ราคาและลักษณะของร้านอาหารมีผลต่อการเลือกรับประทานอาหารระหว่างเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต สำหรับการบริโภคอาหารริมทางนั้น

อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมการท่องเที่ยวสามารถเปลี่ยนแปลงได้ภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ อีกทั้งภายหลังจากสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 จังหวัดภูเก็ตได้เปิดรับนักท่องเที่ยวตลาดใหม่ที่ กำลังจะกลายเป็นตลาดหลักของจุดหมายปลายทาง เช่น ตลาดเอเชียใหม่ ตลาดตะวันออกกลาง เป็นต้น ดังนั้น การศึกษานี้ จะเป็นประโยชน์ต่อนักวางแผนจุดหมายปลายทางและเพื่อให้สอดคล้องกับจุดเน้นของการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงอาหารต่อไป โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัยซึ่งพัฒนามาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังภาพที่ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดของงานวิจัย

4. วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ใช้ระเบียบวิธีการศึกษาการวิจัยเชิงปริมาณในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติที่เดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างนั้น การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ในการศึกษาครั้งนี้ ขนาดกลุ่มตัวอย่างระหว่าง 100 – 300 ชุด ถือว่าเป็นขนาดที่มีความเหมาะสมที่จะสามารถนำชุดข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติได้ ซึ่งเป็นไปตามคำแนะนำของ Hair et al. (2010) ที่ได้แนะนำอัตราส่วนขั้นต่ำของข้อมูลสำหรับตัวแปรต้นต่อตัวแปรตามในสัดส่วน 20 : 1

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบโควต้า โดยกำหนดให้มีการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวไทยจำนวน 118 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 134 คน แต่ละกลุ่มใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ในการเก็บข้อมูลวิจัยจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในสถานที่สำคัญในจังหวัดภูเก็ต

2. การออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ดัดแปลงมาจากชิตชนก อนันตมงคลกุล และนิติพงษ์ ทนน้ำ (2564) โดยแบบสอบถามได้รับการแปลเป็น 2 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาศาสตร์และทักษะการแปลเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องและความแม่นยำของข้อคำถาม แบบสอบถามประกอบด้วยข้อคำถาม 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นลักษณะคำถามแบบตัวเลือก ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบ Likert scale 5 ระดับ และส่วนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติม/เสนอแนะเพิ่มเติม

3. การเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ในขั้นตอนของการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามแบบออนไลน์โดยใช้ Google Form และได้จัดส่งและเขียนลิงค์ของแบบสอบถาม ณ เว็บไซต์สาธารณะต่าง ๆ ในสัปดาห์ที่สองและสามของเดือนกันยายน 2565 เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาเก็บแบบสอบถาม พบว่า ได้รับแบบสอบถามกลับมาทั้งสิ้น 252 ฉบับ เมื่อตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นพบข้อมูลดิบที่สามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลขั้นต่อไปมีจำนวน 252 ชุด ซึ่งผู้วิจัยได้ข้อมูลดิบทั้ง 252 ชุดไปทำการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาใช้สถิติค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและการวิเคราะห์ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. ผลการวิจัยและอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า จากตารางประชากรศาสตร์ (ตารางที่ 1) นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามมีสัดส่วนเป็นเพศหญิงและเพศชายในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน โดยนักท่องเที่ยวส่วนมากเป็นนักท่องเที่ยวเพศหญิงมากกว่านักท่องเที่ยวเพศชาย โดยมีจำนวนร้อยละ 55 และร้อยละ 37 อีกทั้งยังมีส่วนที่ไม่ระบุเพศจำนวนหนึ่งคิดเป็นร้อยละ 8 ตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้มีอายุระหว่าง 18-25 ปี และ อายุ 26- 35 ปี ในสัดส่วนที่เท่ากันจำนวนร้อยละ 35 โดยประมาณ รองลงมา คือ ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มอายุ 36-55 ปี และ มากกว่า 55 ปีในสัดส่วนร้อยละ 22 และ 4 ตามลำดับ ในส่วนสถานภาพส่วนใหญ่อยู่ในสถานภาพโสดซึ่งมีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 65 โดยประมาณ รองลงมาเป็นสถานภาพสมรสและแยกกันอยู่คิดเป็นร้อยละ 33 และ 2 ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาหรือต่ำกว่าและสูงกว่าปริญญาตรีซึ่งมีสัดส่วนเพียงแค่อ้อยู่ 11 จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ส่วนของข้อมูลด้านอาชีพแสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ประกอบอาชีพพนักงาน ลูกจ้าง บริษัทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33 และ นักเรียน นักศึกษา ในสัดส่วนรองลงมา จำนวนร้อยละ 30 ประกอบอาชีพอื่นๆ นอกเหนือจากในแบบสอบถามร้อยละ 23 ประกอบอาชีพค้าขายธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 10 อีกทั้งอาชีพแม่บ้าน และข้าราชการรัฐวิสาหกิจ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 2 โดยประมาณ และอาชีพเกษตรกรจำนวนน้อยที่สุดตามลำดับ นอกจากนี้กลุ่มนักท่องเที่ยวมากกว่าร้อยละ 80 เป็นชาวนักท่องเที่ยวชาวเอเชียซึ่งรวมไปถึงนักท่องเที่ยวชาวไทย และอีกจำนวนร้อยละ 12 โดยประมาณ เป็นนักท่องเที่ยวชาวยุโรป

ตารางที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลประชากรศาสตร์	ความถี่	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	139	55.15
ชาย	93	36.90
ไม่ระบุ	20	7.90
รวม	252	100
อายุ		
ต่ำกว่า 18 ปี	8	3.17
18 – 25 ปี	89	35.31
26- 35 ปี	89	35.31
36-55 ปี	57	22.61
มากกว่า 55 ปี	9	3.57
รวม	252	100
สถานภาพ		
โสด	165	65.47
สมรส	83	32.93
แยกกันอยู่	4	1.58
รวม	252	100

ข้อมูลประชากรศาสตร์	ความถี่	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาหรือต่ำกว่า	28	11.11
ปริญญาตรี	197	78.17
สูงกว่าปริญญาตรี	27	10.71
รวม	252	100
อาชีพ		
พนักงาน/ลูกจ้างบริษัท	83	32.93
นักเรียน/นักศึกษา	76	30.15
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	24	9.52
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	4	1.58
แม่บ้าน	5	1.98
เกษตรกร	1	0.39
อื่นๆ	59	23.41
รวม	252	100
สัญชาติ		
เอเชีย (ยกเว้นประเทศไทย)	88	34.92
ไทย	118	46.82
ยุโรป	29	11.50
ออสเตรเลียและโอเชียเนีย	5	1.98
อเมริกาเหนือ	10	3.96
แอฟริกา	1	0.39
อเมริกาใต้	1	0.39
รวม	252	100

สำหรับการวิเคราะห์รูปแบบการท่องเที่ยวจากตารางที่ 2 พบว่า ข้อมูลด้านจำนวนเงินที่ใช้ในการท่องเที่ยวในภูเก็ตนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนร้อยละ 50 มีการใช้จ่ายน้อยกว่า 10,000 บาท รองลงมา คือ จำนวน 20,001 – 30,000 บาท ร้อยละ 17 จำนวน 15,001- 20,000 และ ไม่ระบุจำนวนในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ จำนวนร้อยละ 9 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เงินจำนวนมากกว่า 50,001 บาทขึ้นไปมีสัดส่วนที่เท่ากับกับจำนวน 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 4 และ จำนวนเงิน 40,001 – 50,000 บาทมีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3 เพียงเท่านั้น สำหรับผู้ร่วมเดินทางนั้น นักท่องเที่ยวมากกว่าร้อยละ 40 เดินทางมากับเพื่อนและครอบครัว อีกจำพวกหนึ่งได้แก่นักท่องเที่ยวเดินทางคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 12 และกลุ่มที่เดินทางมากับบริษัท คิดเป็นร้อยละ 2 โดยประมาณ ในส่วนของข้อมูลด้านวัตถุประสงค์ของการมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวส่วนมากเดินทางมาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80 รองลงมา คือ จุดประสงค์อื่นนอกเหนือจากในแบบสอบถาม จำนวนร้อยละ 12 อีกทั้งจากการตอบแบบสอบถามของผู้ทำแบบสอบถามยังมีเดินทางมาเพื่อการทำงานหรือธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 8 และจุดประสงค์ด้านอาหาร เพื่อการดำน้ำ และการท่องเที่ยวเชิงกีฬาตามลำดับ

สำหรับความถี่ในการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตของนักท่องเที่ยวร้อยละ 50.40 เคยเดินทางมาท่องเที่ยวซ้ำ 1-2 ครั้ง รองลงมาคือ กลุ่มของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก คิดเป็นร้อยละ 26 และอีกร้อยละ 15.60 เป็นนักท่องเที่ยวที่เคยมาเที่ยวภูเก็ตซ้ำ 3-4 ครั้ง ความถี่ที่น้อยที่สุดในการมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต คือมากกว่า 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8 เท่านั้น ซึ่งข้อมูลที่ได้นี้ มีความแตกต่างจากข้อค้นพบของ Promsivapallop & Kannaovakun (2019) และชิตชนก อนันตมงคลกุลและนิตพงษ์ หนน้ำ (2564) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยก่อนสถานการณ์โรคระบาด covid-19 ที่ค้นพบว่านักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตช่วงดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมเยือน ภูเก็ตเป็นครั้งแรกมากกว่าผู้มาเยือนซ้ำ โดยในการศึกษาครั้งนี้ พบว่า นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามเป็นนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในจังหวัดภูเก็ต ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการดำเนินโครงการ Phuket Sandbox ที่ทำให้นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นในความปลอดภัยและประเด็นด้านสุขภาวะอนามัยก็เป็นได้

ตารางที่ 2 ข้อมูลด้านรูปแบบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

รูปแบบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	ความถี่	ร้อยละ
ค่าใช้จ่ายในจังหวัดภูเก็ตต่อการเดินทาง		
น้อยกว่า 10,000 บาท	126	50.00
10,001 – 15,000 บาท	11	4.36
15,001 – 20,000 บาท	22	8.73
20,001 – 30,000 บาท	41	16.26
30,001 – 40,000 บาท	12	4.76
40,001 – 50,000 บาท	8	3.17
50,001 บาทขึ้นไป	10	3.96
ไม่ระบุจำนวน	22	8.73
รวม	252	100
ผู้ร่วมเดินทาง		
เดินทางคนเดียว	30	11.90
เดินทางกับเพื่อน	100	39.68
เดินทางกับครอบครัว	118	46.82
เดินทางกับบริษัท	4	1.58
รวม	252	100
จุดประสงค์ของการท่องเที่ยว		
พักผ่อนหย่อนใจ	199	78.96
ทำงาน/ธุรกิจ	21	8.33
อาหาร	9	3.57
ดำน้ำ	8	3.17
การท่องเที่ยวเชิงกีฬา	1	0.39
อื่นๆ	14	5.55
รวม	252	100

รูปแบบการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	ความถี่	ร้อยละ
ความถี่ในการเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (ไม่นับครั้งนี้)		
ไม่เคยมาเลย	65	26.00
1-2 ครั้ง	126	50.40
3-4 ครั้ง	39	15.60
มากกว่า 5 ครั้ง	20	8.00
รวม	250	100

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลด้านประเภทของอาหารที่รับประทานขณะที่นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จากผู้ตอบแบบสอบถามโดยส่วนมากจำนวนร้อยละ 40 เลือกรับประทานอาหารไทยทั่วไป รองลงมา คือ อาหารทะเล คิดเป็นร้อยละ 35 และยังพบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติเลือกรับประทานอาหารประเภทอาหารท้องถิ่นภูเก็ต คิดเป็นร้อยละ 23 ตามลำดับ ทั้งนี้ ข้อค้นพบนี้แตกต่างจากงานวิจัยของชิดชนก อนันตมงคลกุลและนิติพงษ์ หนน้ำ (2564) ที่พบว่าอาหารทะเลคือประเภทอาหารที่นักท่องเที่ยวเลือกรับประทานมากที่สุดระหว่างเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

อีกทั้งประเภทของร้านอาหารที่นักท่องเที่ยวเคยมากินมากที่สุด คือ ร้านอาหารริมทาง คิดเป็นร้อยละ 83 รองลงมา คือ ร้านอาหารจานด่วน คิดเป็นร้อยละ 12 โดยประมาณ และไม่เกินร้อยละ 5 เคยมากินร้านอาหารที่ได้รับคะแนนมิชลินตามลำดับ

ตารางที่ 3 การเลือกประเภทอาหารของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ประเภทอาหารที่รับประทาน	ความถี่	ร้อยละ
อาหารไทยทั่วไป	100	39.68
อาหารทะเล	89	35.31
อาหารท้องถิ่นภูเก็ต	59	23.41
อาหารจีน	3	1.19
อื่นๆ	1	0.39
รวม	252	100
ประเภทของร้านอาหารที่เคยมากินในภูเก็ต		
ร้านอาหารริมทาง	210	83.33
ร้านอาหารจานด่วน	31	12.30
ร้านอาหารที่ได้รับรางวัลมิชลิน	11	4.37
รวม	252	100

จากตารางที่ 4 หลักเกณฑ์การเลือกร้านอาหารที่จะรับประทานของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยส่วนมากกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าร้อยละ 60 เลือกร้านอาหารที่จะรับประทานจากการเห็นคนในพื้นที่รับประทานและทางสื่อโซเชียลมีเดีย รวมไปถึง สภาพแวดล้อมบรรยากาศภายในร้านอีก ร้อยละ 57 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 หลักเกณฑ์การเลือกร้านอาหาร

หลักเกณฑ์การเลือกร้านอาหาร	ความถี่	ร้อยละ
ความนิยมของคนพื้นที่	176	69.84
สื่อสังคมออนไลน์	166	65.87
บรรยากาศภายในร้าน	143	56.74
สัญลักษณ์ความปลอดภัยและความสะอาด	109	43.25

ประเด็นสุดท้ายของการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับข้อพิจารณาในการเลือกบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาเลือกบริโภคอาหารจากประเด็นอัตลักษณ์ของอาหารมากที่สุด ($x=4.53$) รองลงมาคือ คุณภาพอาหาร ($x=4.43$) ภาพลักษณ์ร้านอาหาร ($x=4.37$) และความคุ้มค่าของราคา ($x=4.26$) ตามลำดับ ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับของ Promsivapallop & Kannaovakun (2019) ที่พบว่านักท่องเที่ยวชาวเงินและออสเตรเลียรับรู้ภาพลักษณ์ของอาหารประเด็นอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และคุณภาพของการบริการมากที่สุด

เมื่อพิจารณารายประเด็น ด้านอัตลักษณ์อาหาร พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาจากประเด็นความแปลกใหม่ และวัตถุดิบท้องถิ่นเพื่อใช้ในการปรุงอาหารมากที่สุด รองลงมาก็คือ กลิ่นและรสชาติที่เป็นเอกลักษณ์ ความหลากหลายของการประกอบอาหาร และลักษณะเฉพาะของอาหารตามลำดับ สำหรับด้านคุณภาพอาหาร พบว่า นักท่องเที่ยวพิจารณาประเด็นความสดใหม่ ความสะอาดและความคุ้มค่าทางโภชนาการมากที่สุดเมื่อข้อพิจารณาในการเลือกบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

สำหรับประเด็นย่อยด้านราคานั้น ผู้ตอบแบบสอบถามเมื่อพิจารณาเลือกรับประทานอาหารระหว่างเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จะพิจารณาจากความเหมาะสมของราคาเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณอาหารที่ได้รับมากที่สุด รองลงมา คือ ความเหมาะสมของราคากับคุณภาพอาหาร และความสมเหตุสมผลของราคาเมื่อเปรียบเทียบกับอาหารไทยทั่วไป สำหรับด้านภาพลักษณ์ของร้านอาหาร ผู้ตอบแบบสอบถามจะพิจารณาความสะอาดของร้าน และสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของร้านอาหารเป็นปัจจัยหลัก

ตารางที่ 5 ข้อพิจารณาในการเลือกบริโภคอาหารของนักท่องเที่ยวในระหว่างเดินทางท่องเที่ยว

ประเด็นการพิจารณา	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
อัตลักษณ์อาหาร		
ความแปลกใหม่และน่าสนใจ	4.64	0.64
การใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นในการปรุงอาหาร	4.62	0.63
อาหารมีกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์	4.56	0.72
อาหารมีรสชาติที่เป็นเอกลักษณ์	4.50	0.61
ความหลากหลายในการประกอบอาหาร	4.44	0.70
อาหารมีลักษณะเฉพาะตัว	4.43	0.68
ค่าเฉลี่ยรวม	4.53	0.66

ประเด็นการพิจารณา	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
คุณภาพอาหาร		
ความสดใหม่ของอาหาร	4.54	0.58
ความสะอาดของอาหาร	4.43	0.70
ความคุ้มค่าทางโภชนาการที่เหมาะสม	4.41	0.66
การจัดตกแต่งจาน	4.35	0.78
ค่าเฉลี่ยรวม	4.43	0.68
ความคุ้มค่าของราคา		
ราคาเหมาะสมกับปริมาณอาหารที่ได้รับ	4.31	0.74
ราคาเหมาะสมกับคุณภาพ	4.26	0.82
ราคาสมเหตุสมผลเมื่อเทียบกับอาหารทั่วไป	4.25	0.83
ราคาเหมาะสมกับคุณค่าทางโภชนาการ	4.21	0.89
ค่าเฉลี่ยรวม	4.26	0.82
ภาพลักษณ์ร้านอาหาร		
ความสะอาดของร้าน	4.44	0.61
สภาพแวดล้อมและบรรยากาศของร้านอาหาร	4.39	0.72
มีป้ายบอกทางที่ชัดเจน	4.36	0.73
ความสะดวกในการเดินทางไปร้านอาหาร	4.35	0.70
การเห็นผ่านโฆษณาสื่อออนไลน์	4.33	0.73
ชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของร้านอาหาร	4.33	0.75
ค่าเฉลี่ยรวม	4.37	0.71

6. ข้อเสนอแนะ

ผู้ประกอบการท่องเที่ยวสามารถใช้ประโยชน์จากงานวิจัยครั้งนี้ในประเด็นต่าง ๆ อาทิ

1. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ในจังหวัดภูเก็ตเดินทางท่องเที่ยวกับเพื่อนและครอบครัว ดังนั้น ผู้ประกอบการกิจการร้านอาหารและผู้ดำเนินการธุรกิจท่องเที่ยวประเภทต่าง ๆ อาจจะมีการกำหนดแพคเกจจิ้งบริการสำหรับการซื้อสินค้าเป็นกลุ่ม เช่น buy 4 get 1 free เป็นต้น
2. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ตอบคำถามในการวิจัยนี้เป็นนักท่องเที่ยวแบบเที่ยวซ้ำ ดังนั้น ผู้ประกอบการอาจจะมีการติดตามข้อมูลเพื่อส่งข่าวสารของธุรกิจให้นักท่องเที่ยวทราบผ่านช่องทางต่าง ๆ เพื่อนักท่องเที่ยวจะได้ซื้อสินค้าและบริการ หรือบริโภคอาหารซ้ำในการมาเยี่ยมเยือนครั้งต่อไป
3. อาหารริมทางคืออาหารที่นักท่องเที่ยวมีประสบการณ์มากที่สุด ดังนั้น ผู้ประกอบการร้านอาหารริมทางควรเพิ่มทักษะการต้อนรับนักท่องเที่ยวจากประเทศต่าง ๆ นอกจากนี้รัฐบาลควรมีการให้ความรู้ด้านสุขภาวะอนามัยในการประกอบอาหาร และการสนับสนุนเครื่องหมาย/ตราสินค้าต่างๆ เพื่อเสริมภาพลักษณ์ของอาหารริมทางในจังหวัดภูเก็ต

4. ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวควรมีการประชาสัมพันธ์ร่วมไปถึงการจัดงานเทศกาลอาหารการท่องเที่ยวเชิงอาหารให้มากขึ้นและควรนำอัตลักษณ์ ให้มีความโดดเด่นและหลากหลาย เพื่อให้เกิดความแปลกใหม่และความน่าสนใจเป็นพิเศษให้กับแหล่งท่องเที่ยวในเกาะภูเก็ตเช่นการท่องเที่ยวเชิงอาหารเป็นอาหารริมทางที่มีความผสมผสานระหว่างอาหารพื้นเมืองวัฒนธรรมเป็นต้น นอกจากนี้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมาเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจแล้วในการท่องเที่ยวเชิงอาหารจะเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

5. หลักการเลือกร้านอาหารที่รับประทาน แนวโน้มส่วนใหญ่ของนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญ คือการเห็นคนในพื้นที่รับประทานและเห็นทางสื่อโซเชียลมีเดีย ในปัจจุบัน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการหาข้อมูลจากทางโซเชียลมีเดียหรือรีวิวและในบางครั้งถ้าหากเดินท่องเที่ยวตามสถานที่แหล่งท่องเที่ยว เมื่อเห็นร้านนั้นมีคนจำนวนมากก็จะเลือกที่จะเข้าไปรับประทาน ดังนั้นผู้ประกอบการควรคำนึงถึงปัจจัยนี้สำคัญเนื่องจากในปัจจุบันโซเชียลมีเดียมีอิทธิพลมากต่อคนในปัจจุบัน ผู้ประกอบการอาจจะสร้าง Pages หรือโซเชียลมีเดียของร้าน สร้างคอนเทนต์ให้กับร้าน เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวในการเข้ามาใช้บริการ

7. บรรณานุกรม

- Anantamongkolkul, C. (2019). *Understanding The Travel Behaviors of Indian Tourists in Thailand*. A Mixed Methods Research Approach. *The Journal of Behavioral Science*, 16(2), 99-113.
- Srithammasak, N. (2562). *The Study of Foreign Tourists Behavior towards Taling–Chan Floating Market*. *Journal of Thai vitality & tourism*, 13(1), 27-35.
- ชิตชนก อนันตมงคลกุล และ นิติพงษ์ ทนน้ำ. (2564). *ปัจจัยที่ผลต่อการต่อพฤติกรรมบริการโภชนาการพื้นเมืองภูเก็ต*. *KKBS Journal of Business Administration and Accountancy*, 5(1), 113-134.
- ชิตชนก อนันตมงคลกุล, และ กัญญาพัชร พัฒนาโกคินสกุล. (2562). *พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของ นักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต*. *International Thai Tourism Journal*, 15(2), 1-20.
- นิमित ชูนสั้น, และ บงกชรัตน์ เปี่ยมสิริกรมล. (2563). *แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมบริการโภชนาการท้องถิ่นริมทางในจังหวัดภูเก็ต*. *Journal of International Studies, Prince of Songkla University*, 10(2), 189-215.
- นิमित ชูนสั้น, และ ภัทรินทร์ มรรดา. (2559). *พฤติกรรมกรจจ่ายสินค้าที่ระลึกของนักท่องเที่ยว:กรณีศึกษานักท่องเที่ยวไทยและนักท่องเที่ยวจีนในจังหวัดภูเก็ต*. *International Thai Tourism Journal*, 12(2),99-99.
- วัชรินทร์ เกิดทรัพย์. (2561). *พฤติกรรมกรเดินทางท่องเที่ยวกลุ่มโอเชียเนียช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต*. *Journal of Hummanities and Sociaces, Rajapruk University*, 4(2),127-138.

ผลกระทบจากการท่องเที่ยวทางทะเล ในพื้นที่หาดสุรินทร์ อำเภอ ถลาง จังหวัดภูเก็ต

The impact of marine tourism in Surin Beach, Thalang, Phuket

สุวรรณี ขำนินา¹ ชลธิชา จำปาตะ² สุชนา บุญชู³ ศศิกันต์ พันธุ์จำปี⁴ เชิดชัย กลิ่นธงชัย⁵

¹คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต อีเมลล์ s6312226129@pkru.ac.th

²คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต อีเมลล์ s6312226109@pkru.ac.th

³คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต อีเมลล์ s6312226133@pkru.ac.th

⁴คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต อีเมลล์ s6312226124@pkru.ac.th

⁵คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต อีเมลล์ cherdchai.k@pkru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวทางทะเล กรณีศึกษา หาดสุรินทร์ อำเภอถลาง จังหวัด ภูเก็ต ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างแบบสะดวก โดยเก็บข้อมูลจากบุคคลที่มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ ผู้ประกอบการธุรกิจด้านอาหาร ธุรกิจด้านกิจกรรมทางทะเล และคนในพื้นที่หาดสุรินทร์ จำนวน 200 คน โดยผลการศึกษาค้นพบว่า 1) ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวในหาดสุรินทร์ ได้สร้างอาชีพให้กับคนในพื้นที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้นและมีรายได้ที่มากขึ้น ค่าครองชีพที่สูงมากขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน 2) ด้านสังคม ผู้ตอบแบบสอบถามมองว่าการท่องเที่ยวสามารถเพิ่มภาพลักษณ์ที่ดีให้กับหาดสุรินทร์ ในส่วนของอาชญากรรมนั้น ค่อนข้างที่จะมีน้อย เนื่องจากชุมชนมีเจ้าหน้าที่ตรวจสอบความปลอดภัยอยู่ตลอดเวลา 3) ด้านสิ่งแวดล้อม การท่องเที่ยวเกิดขึ้นจากการมีนักท่องเที่ยวที่มากขึ้น จึงส่งผลให้ขยะบนแหล่งท่องเที่ยวมีจำนวนมากขึ้น ประกอบกับการจัดการขยะค่อนข้างยาก เพราะทางภาครัฐไม่มีมาตรการจัดการที่เป็นระบบ ทำให้สภาพแวดล้อมเกิดความเสื่อมโทรม

คำสำคัญ: ผลกระทบ,การท่องเที่ยวทางทะเล,หาดสุรินทร์,จังหวัดภูเก็ต

Abstract

The purpose of this research was to study the impact of marine tourism, a case study at Surin Beach, Thalang District, Phuket Province. Quantitative research methodology was used. Collect data with a convenient sample questionnaire. by collecting data from stakeholders, namely food business operators Marine activities business and 200 people in Surin Beach area. 1) the economic impact Tourism in Surin Beach has created a career for more people in the area This causes the daily expenses to increase and when the income is greater. The cost of living is also higher as well 2.) Socially, respondents view that tourism can enhance the image of Surin Beach. As for the crime quite a few because the community has safety inspectors all the time 3) Environment Tourism arises from more tourists. As a result, the amount of waste on tourist attractions has increased. Moreover, waste management is quite difficult. because the government does not have systematic management measures causing the environment to deteriorate

Keyword: impact, marine tourism, Phuket Province, Surin beach